

φίλος μας Ἀθανάσιος Διάκος ἔμεινεν ἀναπόλογτος!

Μαλλιάρης λοιπὸν τώρα καὶ ὁ Σολωμός, ὁ ποιητὴς τοῦ Ἐθνικοῦ μας Ὕμνου! Μαλλιάρη καὶ ἡ Διάπλασις, ποὺ δημοσιεύει παραμύθια, τραγουδιὰ, διηγήματα...

Ἄλλὰ φρόνιμος ἄνθρωπος, μὲ γνῶσιν, μὲ κρίσιν, μὲ γούστο καὶ μὲ αἴσθημα, αὐτὰ τὰ πράγματα οὕτε νὰ τὰ λέγῃ, οὕτε νὰ τὰ κούρῃ. Εἶνε δυνατὸν ποτε νὰ κηρυχθῇ τέτοιος πόλεμος ἐξοντώσεως...

Ἰσχυρίζου ὅτι τῆς κόρης τῆς σπάθης σου τῆς τρομοῦσας, Ἰσχυρίζου ὅτι τῆς θυμῆς αὐτῆς τῆς γῆρας...

Θὰ ἔπρεπε νὰ μεταφράσθουν αὐτὰ τὰ θανάτα δημοτικὰ μας τραγουδιὰ, καὶ ἀντὶ τοῦ Κίτσου ἡ μάνα καθουσαν στοῦ ποταμοῦ τὴν ἀκρῆν, νὰ λέγωμεν ὅπως ὁ σχολαστικὸς: «Τοῦ Κίτσου ἡ μήτηρ κἀθητο ἐπ' ἀκρῆς ποταμοῦ»...

Θὰ ἦτο ἀνόητος ὁποῖος θὰ τὸ ἐπίστευε. Καὶ αὐτοὶ οἱ φανατικοὶ φίλοι τῆς καθαρσεύσεως, ποῦ φαντάζονται τώρα ὅτι κινδυνεύει ἐξ αἰτίας τῶν μαλλιάρων...

διὰ τὴν ποίησιν, διὰ τὸ διηγήμα, διὰ τὸ παραμύθιο, διὰ τὴν κωμωδίαν κτλ..

Αὐτὸς ὁ κ. Μιστριώτης, ὁ ἀμειλικτός διόκτες τοῦ μαλλιαρισμοῦ, μίαν φορὰν ποῦ ἦτο εἰσηγητὴς ἐνὸς ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ, λυρικοῦ, εἶπε ρητῶς ὅτι ἡ καθαρεύουσα δὲν εἶνε διὰ τὴν λυρικήν ποίησιν...

Αἱ ὑπερβολαὶ τῶν μαλλιάρων ἐγέννησαν αὐτὸν τὸν φόβον ὅτι «κινδυνεύει ἡ γλῶσσα». Καὶ αὐτὸς ὁ φόβος, βλέπατε, γεννᾷ τώρα ἄλλας ὑπερβολὰς. Ἄλλὰ πρέπει νὰ εἰρηθεύῃ μετριοπαθεῖς καὶ λογικοί...

Τέτοια μαλλιάρικα κατασκευάσματα εἰδότε ποτε σὰς εἰς τὴν Διάπλασιν; Δὲν τὸ πιστεύω! Ὁ Φαῖ δ' ὁδρὸς Ἄδ' α' μ' ας δὲν κατασκευάζει γλῶσσαν, δὲν πλάττει λέξεις, ἀλλὰ γράφει ἀγγλὴν καὶ καθαράν τὴν γλῶσσαν τοῦ χωριστοῦ του. Αὐτὸ ἐπιτρέπεται εἰς ἓνα ἠθογραφικὸν χωριότικον διηγηματάκι...

Σὰς ἀσπάζουμαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΙΟΝΙ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

[Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 93.]

Αἱ κόρες δοκιμαζόν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν καθήστρα τοὺς καὶ χωμένες σὰ χιόνια, μὲ τὰ φτερά ανοιγμένα, γύριζαν πίσω στὸ κατοικίῳ τους. Νὰ κί' ἡ γάτα μας βουλιόνταν νὰ ῥθῇ ἀπὸ τὸ μαγειριὸ στὸ σπίτι, βούλωσε στὸ χιόνι καὶ γύρισε πάλι τινάζοντας τὰ χιονισμένα τῆς αὐτῆα καὶ ποδάρια.

Ἄδριακοπο βέλλιασμα τῶν γιδιῶν καὶ προβατιῶν στὲς μάντρες, σύγγεφο ὁ κἀπνὸς ἀπὸ τὰ σπῆτια ἀπάνω στὸ χωριὸ, καὶ ἀχνίζε ἀντικυρμας ἡ βρύση τῆς γειτονιάς σὰν νὰ ἔβαινε χουχλαστὸ τὸ νερὸ τῆς.

Σὲ δυο-τρία σπῆτια ξεχιονίζαν τὲς σκεπὲς νὰ μὴ σωροβολιαστοῦν ἀπὸ τὸ χιόνι.

Ἐνα γειτονόπουλὸ μας ξεχιονίζε κί' αὐτὸ στὸν κήπο ἓνα σωρὸ ἀπὸ ταΐπουρα βρακοκαζανιοῦ γιὰ νὰ στήσῃ παγίδες γιὰ τὰ δῦστυχα μικροπούλια, καὶ παρακάτω ἓνα μεγαλῆτερο τουφεκοῦσε κοσσοῦφια στὸ μεγάλο δέντρο μὲ τὸν κίσσαρη καὶ κόντευε νὰ τὸ θάψουν τὰ χιόνια ποῦ ἐπεφταν ἀπάνω του σὲ κάθε τουφεκιά.

Ὁ γούφτος τοῦ χωριοῦ θ' ἀπόμεινε, φαίνεται, δίχως κρασί μὲ τέτοιον κρῦο (γιὰ τὸ ψωμί δὲν τὸν ἔμελε καὶ τόσο) καὶ σὰν εἶδε κί' ἀπόσειδε, τραβοῦσε γιὰ τὸ σπίτι μας φορτωμένος ἀπὸ τὴ μιά μὲ τῆσσερα-πέντε δικέλλια ποῦ τοῦ ᾄχμαν δώκει νὰ βουλώσῃ κί' ἀπὸ τὴν ἄλλη μὲ μιά θεόκοφρα ἄδεια, γιὰ νὰ τὸν σπλαχνίσωμε κί' ἀπὸ κρασί, κί' ἔσχιζε τὰ χιόνια κάτω στὸ δρόμον ἀποσταμένους κί' ὄλο κοντοστεκόνταν νὰ πάρῃ τὸν ἀνασαμὸ του.

Ἄκουε φωνὲς ἀπάνω, μὰς λέγει ἡ μητέρα μου, καὶ θὰ μάλωσαν τὰ ζαλό-παιδα, πέτε τους νὰ κατὰθουν κάτω γιὰς ἔβαινε κί' ὁ τραχανᾶς νὰ προγευτούμε.

Τὰ φωνάζουμ νὰ κατὰθουν κί' ἔρχονται τ' ἀδέρφια μου πεισματωμένα καὶ τὰ δυο χωρὶς νὰ πιάσουν οὕτε φτερό. Ὅσα πουλιὰ κλειούσε ὁ ἄνας στὸ παραθύρι του, ἔφουζαν ἀπὸ τὸ παραθύρι τ' ἄλλονοῦ, οὕτε ἔδινε χέρι ὁ ἓνας στὸν ἄλλον νὰ μὴ τοὺς ξεφύγουν, ὅσο ποῦ πῆραν μυρωδιά καὶ τὰ πουλιὰ τί τοὺς μαγειρσευαν καὶ δὲν ζύγωνε ὕστερα κανένα.

Ἐκεῖ ποῦ τρώγαμαν τὸν τραχανᾶ καὶ τὸ ψημένο τυρὶ μὲ πυρωμένες φέτες ψωμοῦ στὴ σωτιά,

Δὲν θὰ μὴ δῶκῃς κί' ἔμένα κἀμιά φτεροῦδα ἀπὸ τὰ ψητὰ σου σπουργῆτια, Τάχη; λέγει ὁ μικρός.

Πάρε τὸ κλωδι σου ἀπ' ἐδῶ, καῦμένε Κώστα, τοῦ λέγει ὁ μεγάλος, γιὰτὶ μὰς ξεκούφασαν τὰ πουλιὰ σου.

Μακάρι ποῦ δὲν πιάκηταν τίποτε, λέγει ἡ Κυραμάνα μας. Ἐχουν καὶ τὰ πουλιὰ μαγιάδες σὰν εἶσαι κί' ἀδέρφια καὶ παιδιὰ καὶ κάθε ἓνα τὸ ταῖρι του. Μία

χαφιά δική σας δὲν εἶνε κρῖμα νὰ τὴν πληρώσουν τὰ καῦμένα μὲ κλάματα, μὲ χηριές καὶ ὀρφάνιες; Ὑστερα τὰ πουλιὰ εἶνε χρειαζούμενα. Δὲ σὰς τὸ εἶπε ὁ δασκαλὸς σας: μὰς καθαρίζουν τ' ἀμπελὶα μας, τοὺς κήπους μας καὶ τὰ ὑπὸ ἀπὸ τὰ ζούδια, τὲς κάμπες καὶ τὰ σαράμια. Γιὰ τέτοιον καλὸ ποῦ μὰς κάνουν, ἐσεῖς θέλετε νὰ τὰ σκοτώνητε;

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

Περὶλήψις τῶν προηγουμένων: — Με χρήματα, τὰ ὅσα ἡ εὐαγγελιστὴν ἡ ἀγαθὴ κυρία Σὰν-Ζέν, ἡ χήρα Κορμᾶ, μητέρα τοῦ Λουδοβίκου, ἀνοίξε μίαν ταβέρναν εἰς τὴν ὁδὸν Κλαῖου. Ὁ Λουδοβίκος, στρατιώτης τὴν ἄλλοτε ποτὶ τὸν Λορέντζο, καὶ ἡ Λευκοθέα, ἡ μικρὰ φίλη του, δόκιμος χορευτρία τῆς Ὀπερας, ἐπῆγγισαν ἐκεῖ ὀργῆ, ἐγευμάτιζαν καὶ ἐπερνοῦσαν τὴν βραδυὰν των εἰς τὸν κήπον. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ μέγας τὸν προστάτης, ὁ στρατηγὸς Ναπολέων Βοναπάρτης, ἔλειπε εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰδήσεις του δὲν ὑπῆρχον. Διεδίδετο μάλιστα καὶ ἐπιστενέτο διὸ εἶχε φωνηθῇ ἐκεῖ εἰς μίαν μάχην. Ἐνα βράδον, ἐνῶ οἱ δύο νεαροὶ φίλοι τὰ ἔλεγαν εἰς τὸν κήπον, μέγας θόρυβος καὶ ἀλαλαγμὸς ἀντήχησεν εἰς τὴν ταβέρναν.

Κάτι σπουδαῖον θὰ συνέβαινε, διότι ἡ χήρα Κορμᾶ, ἡ ὁποία δὲν ἐσηκώνετο σχεδὸν ποτε ἀπὸ τὴν κρεββάταν τῆς, τώρα ἐσηκώθη καὶ ἔβρασαν ὡς τὴν ὄραν, ὅπου ὄλοι οἱ θαμνῶνες εἶχαν περικυκλώσῃ ἓνα ταχυδρόμον.

Ὁ ταχυδρόμος αὐτὸς ἔφερε τὴν μεγάλην εἰδήσιν τῆς νίκης τοῦ Ἄμπουκίρ καὶ τῆς προσεχοῦς ἐπανόδου τοῦ Βοναπάρτου, ὁ ὁποῖος τὴν προτεράϊαν εἶχε ἀποβιβαθῇ εἰς τὸ Φρεζύς.

Μόνον ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν ἡ εἰδήσις αὐτὴ ἐπροξένησεν εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς χήρας Κορμᾶ, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐννοήσῃ τί σημασίαν εἶχε πλέον ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐπίστευαν ἀποθανόντα ἐκεῖ κάτω εἰς τὰς ἀμώδεις ἐρήμους τῆς Αἰγύπτου, καὶ ὁποῖος παρουσιαζέτο ἔξαφνα ὡς ὁ ἀναμενόμενος Σωτὴρ.

Εἰς τὸν δρόμον οἱ ἄνθρωποι ἐπεσοῦσαν τὰ καπέλλα των εἰς τὸν ἄερα καὶ ἐφώναζαν:

Ζήτω ὁ Βοναπάρτης! Ἀπεναντίας μέσα εἰς τὴν ταβέρναν, ἰακωβίνοι καὶ βασιλόφρονες ἐκυττάζοντο ἀπηλ-

πισμένοι. Τὶ θὰ ἐγίνοντο τὰ σχέδιά των ὅταν θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὸ Παρίσι ὁ στρατηγὸς ἐκεῖνος μὲ τὴν αἰγλήν μιᾶς ἀκόμη νίκης;

Μὲ δὲλην τὴν ἀδιαφορίαν των διὰ τὰ πολιτικά, ὁ Λουδοβίκος καὶ ἡ Λευκοθέα ἠναγκάσθησαν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὰς συζητήσεις, τὰς ὁποίας ἡ μεγάλη εἰδήσις ἐγέννησεν εἰς τὴν ταβέρναν.

Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ χήρα Κορμᾶ, εἰς τὴν μνήμην τῆς ὁποίας ἐπανήρχοντο ἔξαφνα ὄλα τὰ κακὰ ποῦ τῆς εἶχε κάμῃ αὐτὸς ὁ στρατηγὸς, ἐχειρονομεῖ πρὸ τῆς τραπέζης τῆς κραυγάζουσα:

Ὁ Βοναπάρτης, φίλοι μου, ἐπιστρέφει! νὰ εἶσθε βέβαιοι, ὅτι καὶ ἄλλο αἶμα πατριωτῶν θὰ γυθῆ στυῆς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ!

Ἐπειτα στραφεῖσα πρὸς τὸν υἱὸν τῆς, τῷ εἶπε:

Ἠθελήσεις, Λουδοβίκε, νὰ γίνῃς στρατιωτικὸς; ἦταν ἡ κλίσις σου καὶ σὲ ἄφισα ἐλεύθερον νὰ τὴν ἀκολουθήσῃς; νὰ θυμᾶσαι ὅμως ὅτι εἶσαι στρατιώτης τῆς Δημοκρατίας καὶ ὅτι ὠρμίσθης μέσος καὶ ἐκδικητὴν κατὰ τοῦ στρατηγοῦ Τρουγητῆ!

Ὁμέθυμος ἐπευμήρια ὑπεδέχθη τοὺς λόγους τῆς γηραιᾶς ἐπαναστάτιδος, καὶ οἱ θαμνῶνες περιεκυκλώσαν κατόπιν τὸν

νεαρόν στρατιώτην διὰ νὰ τὸν συγχαροῦν. — Μπράβο, μικρὸ! ἐφώναζεν ἓνας, σηκώνων τὸν Λουδοβίκον στὰ χέρια; σὺ τουλάχιστον θὰ εἶσαι δικὸς μας! Δὲν θὰ κάμῃς σὰν τοὺς ἄλλους βέβαια, τοὺς ἠλιθίους, ποῦ θὰ γονατίσουν μπροστὰ ἔς αὐτὸν τὸν στρατηγόν, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπιφελθῇ τὴν νίκην του διὰ ν' ἀρπάξῃ τὴν ἔξουσίαν.

Καὶ νὰ μὰς κλέψῃ τὴν Δημοκρατίαν μας! προσέθεσεν ἓνας Ἰακωβῖνος.

Τὰ συγχαρητήρια αὐτὰ ἐστενοχώρουν κάπως τὸν Λουδοβίκον. Βεβαίως ἦτο ἔχθρος τοῦ Βοναπάρτου καὶ τὸν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ διὰ νὰ μὴ δεχθῇ τὰ εὐσεργήματά του ἐν τούτοις, ἀφ' ὅτου ἐπολέμησεν ὑπ' αὐτὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν, δὲν ἤμποροῦσε νὰ μὴ θαυμάσῃ τὸν ἡρωϊσμόν του καὶ τὰ μεγάλα του στρατηγικὰ προτερήματα. Πρασποιεῖθῃ ὅθεν ὅτι ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ συνοδεύσῃ τὴν Λευκοθέαν εἰς τὸ σπίτι τῆς, καὶ ἀποσάμως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ καπηλεῖον μὲ τὴν χορευτρίαν.

Τὰ δύο παιδιὰ ἐπεριπάτησαν ἀρετὸν διάστημα, χωρὶς νὰ εἰποῦν τίποτε. Ὁ Λουδοβίκος ἐσκέπτετο κ' ἐφαίνετο ἀφιέρημένος. Ἡ Λευκοθέα, ἡ ὁποία τὸ παρητήρησε, δέκοντε τὴν σιγῆν, καὶ λαμβάνουσα τὸν βραχίονα τοῦ συνοδοῦ τῆς, τὸν ἠρώτησε:

Βρήκες λοιπὸν τὰ μιστὰ τῆς χιλιάδας;

Ὁ Λουδοβίκος ἀμείδισσε.

— Μὰ τί, ἐξηκολούθησεν ἡ Λευκοθέα, ἐπειδὴ θὰ γυρῆσῃ τώρα αὐτὸς ὁ διαβολο-Βοναπάρτης, δὲν θὰ μού λές λέξι; Ἀ! γιὰ νὰ σοῦ πῶ! ἢ στὸ Παρίσι θὰ εἶνε ὁ Ναπολέων, ἢ στὴν Αἴγυπτον, ἢ ὅπου θέλῃ, γιὰ μένα εἶνε τὸ ἴδιο. Τὸ μόνο ποῦ μ' ἀνδιὰφερίσκει εἶνε νὰ ἔχω ὄρατο ρόλο μεθαῦριο στὸ μπαλλέτο τῆς Σερμιράμιδος.

Ὁ Λουδοβίκος, μειδιῶν ἀκόμη, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον ὡς διὰ ν' ἀποδιώξῃ δυσάρεστον σκέψιν, καὶ ἀπήντησεν:

Ἐχεις δικη, Λευκοθέα. Τὰ πολιτικά δὲν εἶνε δικὴ μας δουλειὰ. Εἶμεθα ἀκόμη παιδιὰ καὶ πρέπει νὰ κάμνωμε θ, μὲς προσταζέουν, χωρὶς νὰ ἐξετάζωμε περισσό-τερο. Σὺ εἶσαι χορευτρία καὶ ὁ Βοναπάρτης δὲν ἔχει νὰ κάμῃ μὲ τὰς χορευτρίας. Ἐγὼ εἶμαι στρατιώτης: θὰ ἐκτελώ τὰς διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων μου καὶ γιὰ τὰ ἄλλα δὲν θὰ εἰνω πεντάρα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἓνας

«Οἱ θαμνῶνες εἶχαν περικυκλώσῃ ἓνα ταχυδρόμον» (Σελ. 103, στ. α'.)

καστανοπώλης έπερνούσε πλησίον του, σύρων το άμαξάκι του προς την ταβέρναν του Τιβολί. Ο Λουδοβίκος, εύθυμος τώρα και άμεριμνος, έβγαλε από την τσέπη του μίαν δεκάραν και ήγγράσε μίαν φούκταν κάστανα. Και τα δύο παιδιά εξέγκολούθησαν τόν δρόμον των τρώγοντα και φλυαρούντα.

σιών», ως να έλέγαμεν σήμερα την Γερουσίαν και την Βουλήν. Ο Λουδοβίκος, κρατών όλονέν τόν γαλιών του ίππου και καθήμενος επί βαθμίδος της εξωτερικής κλίμακος, παρετήρει τόν άγρόν του, τόν όποιον είχε να ιδή από την Ιταλίαν.

Ο Βοναπάρτης ήτο ακόμη ισχνός' τα μάλλιά του όλόμαυρα μακρού, κρεμασμένα, έπλατίζοναν τόν πρόσωπόν του, μαυρισμένον από τόν ήλιον της Αφρικής.

Όταν έτελείωσεν ή ανάγνωσις του ψήφισματος, περιέφερε τó βλέμμα του διαπεραστικόν επί τών άξιωματικών, οι

Βοναπάρτου, ό όποιος τούς έθλιβε την χείρα. Μόνος ό Λεφέμπρ έστέκετο παρήμερα. Σκεπτικώς αυτός, δέν έφαινετο διατεθειμένος να υποστηρίξη με τήν δύναμιν του Διοικητού τó πραξικόπημα τó όποιον προετοιμάζεν ό πρώην συνάδελφος του. Κατά τó διάστημα μάλιστα της παρελάσεως έκαμε κ' ένα κίνημα προς την θύραν, ως να ήθελε να φύγη, ό δέ Λουδοβίκος έπροχώρει ήδη διά να δώσῃ εις τόν άρχηγόν του τόν ίππον του' ό Βοναπάρτης όμως, ό όποιος, χωρίς να φαίνεται, παρηκολούθη τα κινήματα του Διοικητού τών Παρισίων, ήλθεν αποτόμως προς αυτόν, τόν έκράτησεν από τόν βραχίονα και τῷ ειπε :

— Μάς έγκαταλείπης λοιπόν, Λεφέμπρ, παλαιέ μου συνάδελφε; — Η ύπηρεσία μου, άπεκρίθη ό στρατηγός, πάντοτε ψυχρός...

— Η ύπηρεσία σου, τόν διέκοψε ζωηρός ό Βοναπάρτης, και τó καθήκόν σου είνε να μάς βοηθήσης να παλλαγήθουμε από την διεσφαρμένη αυτήν Κυβέρνησιν, ή όποία εκθέτει εις κίνδυνον την Δημοκρατίαν και την καταστέρεει.

Ο Διοικητής τών Παρισίων έδισταξεν. Ητο άληθινός πατριώτης, τέκνον του λαού και της επανάστασεως, και έδυσπίστει προς τόν Βοναπάρτην, υπό τόν όποιον, με την διαίσθησιν του άρχαιου στρατιώτου, έμάντευσεν ήδη τόν μέλλοντα αυτοκράτορα.

Άλλ' αυτός, λαμβάνων φιλικώς την χείρά του υπό τόν βραχίονά του, ανέκραξε :

— Έλα τώρα, φίλε μου!... έλα μαζί μας να ριζώμε στο ποτάμι όλους αυτούς τούς δικολάβους.

Έπειτα έξεκρέμασεν από τόν τοίχον, επάνω από τó γραφείον του, μίαν θαυμασίαν σπάθην με λιθοκόλλητον λαβήν, και τεινων αυτήν προς τόν άμειροπόντα στρατηγόν,

— Πάρε, φίλε μου, τῷ ειπε' είνε ή ρομφαία του Μουράτ-βέη, αυτή που είχα στή μάχη τών Πυρκαμίδων' σου την χαρίζω ως δείγμα της εκτιμήσεώς μου και της έμπιστοσύνης μου.

Ο Λεφέμπρ κατεκλήθη πλέον και έπῃρε την σπάθην.

«Είνε ή ρομφαία του Μουράτ-βέη, αυτή που είχα στη μάχη τών Πυρκαμίδων...» (Σελ. 104, στ. γ')

Η όδός Σαντραίν, έσχάτως μετονομασθεΐσα όδός Νίκης προς τιμήν του Βοναπάρτου, ήτο άνάστατος την πρωίαν της 18 Ομυκλώδους (9 Νοεμβρίου 1799).

Στρατηγοί ακολουθούμενοι υπό τών υπασπιστών των, άμαξία, ίππεις, πεζοί, όλοι κατευθύνοντο προς τó μικρόν μέγαρον, όπου είδαμεν τόν μικρόν Λουδοβίκον να ύπηρετῆ ως λακός εις τās αρχάς της παρουσίας διηγήσεως.

Οι γείτονες, άνδρες και γυναίκες, εις τὰ κατώφλια τών θυρών των ή εις τὰ παραθύρα, εκύτταζαν την άσυνήθη αυτήν κίνησιν και άπορούσαν τι να συνέβαινε.

Οι καλλίτερα πληροφορορημένοι έλεγαν σιγά σιγά :

— Ο στρατηγός Βοναπάρτης θα διώξῃ τούς Διευθυντάς!

Και κανείς δέν έξεπλήρυστο δι' αυτήν την είδησιν.

Εις την αϋλήν του μεγάρου ό Λουδοβίκος, προσβιασθείς έσχάτως εις τó αξίωμα του άγγελιαφόρου υπό του στρατηγού Λεφέμπρ, εκράτει τόν ίππον του Διοικητού, μαζί με άλλους στρατιώτας παντός όπλου, οι όποιοι προσέδιδον εις τó κομψόν και συνήθως ήσυχόν εκείνο μέγαρον την όβιν φρουρίου πολιορκουμένου.

Αί έξωστόθυρι του ίσογειου ήσαν όρθονοικτοι και έφαινετο εις την αίθουσαν ό Βοναπάρτης περιστοιχιζόμενος υπό στρατηγών, οι όποιοι ανεγίνωσκον μεγαλοφώνως έν έγγραφον. Ητο ψήφισμα του συμβουλίου τών «Προσβυτέρων», διά του όποιου έξουσιοδοτείτο ό νικητής της Αιγύπτου να συγκαλέσῃ εις τó Σαιν-Κλου τās δύο συνελύσεις, την τών «Προσβυτέρων» και την τών «Πεντακο-

όποιοι τόν περιεκύκλωσαν σιωπηλοί, και τούς ήρώτησε :

— Συνάδελφοι, εϊμπορώ να βασιθεΐ εις σās;

Όμοφώνως οι στρατηγοί άπεκρίθησαν ότι ήσαν έτοιμοι, έπειτα παρήλασαν όλοι ένώπιον εκείνου, ό όποιος δέν ήτο ακόμη παρά στρατηγός ως αυτοί, άλλ' εις τόν όποιον ήσθάνοντο ήδη και ανεγνώριζον τόν ανώτερον, τόν κύριον.

Ήσαν εκεί οι έξω σωματάρχαι της ένθικής φρουράς : ό Μορώ, ό Μακδουάλ, ό Λωρά, ό Σερουριέ, ό Αύτρασσό, ό Μπερτιέ και ό Βερναρδόττης. Ένας-έννας έπροχώρουν και ύπεκλίνοντο πρό του

— Μα την αλήθεια, καλά λέτε! ανέκραξε' πάμε να ριζώμε στο ποτάμι όλους αυτούς τούς δικολάβους!

Από της στιγμής εκείνης τó πραξικόπημα της 18 Ομυκλώδους ήτο τελειωμένον. Έν τούτοις ό Λεφέμπρ, άρου άπεφάσισε να κολουθήσῃ τόν Βοναπάρτην εις τó Σαιν-Κλου, έσυλλογιόθη ότι ή σύζυγός του, ή αγαθή Κατερίνα, θα τόν έπεριμενε, και θέλων να την ειδοποιήσῃ περὶ της άπουσίας του, διότι ήτο πρότυπον συζύγου, εξήλθεν εις τόν έξώστην και έφώνασε τόν άγγελιαφόρον του.

— Δόσε τó αλόγό μου εις κανένα άλλον στρατιώτην, διέταξε, και τρέξε να πῆς της στρατηγίνας να μη με περιμένῃ.

Ο Λουδοβίκος εξέτελεσε την διαταγήν και μετ' όλίγον εύρέθη εις τó μέγαρον του Διοικητού. Εκεί ήκουσε φωνάς και κακόν.

— Μπα, που να πάρ' ή όργή! έφώνασε κάποιος μανιωδώς εις την κλίμακα. Ο Λεφέμπρ έπρόκειτο να έλθῃ να με πάρῃ στίς δέκα, είνε ένδεκα κι' ακόμη να φανῃ. Α, μα δε μπορώ πια να βαστάξω!

Ο Λουδοβίκος ανεγνώρισε την φωνήν και την φρασελογίαν της στρατηγίνας. Η κυρία Σαν-Ζέν ήτο έτοιμη να εξέλθῃ. Είχε φορέσῃ ένα φουστάνι κατακίτρινον σαν καναρίνι, — τó χρώμα που άγαπούσε, — και ένα καπέλο «καμπριολέ» με γιγαντιαία περὰ και κορδελες. Με την ώραίαν αυτήν τουαλέτταν, ή παράξενη στρατηγίνα έπεριμενε τόν άνδρα τώρα τόν άνδρα της, ό όποιος της είχεν ύποσχεθῆ να έλθῃ να την πάρῃ, διά να επισκεφθοῦν μαζί μίαν μικράν έξοχικήν οικίαν που είχαν άγοράσῃ, έσχάτως προς τó μέρος της Βουλώνης.

Είχε χάσῃ πλέον την ύπομονήν κ' έφώνασε θυμωμένη, όταν είδεν εμπρός της τόν Λουδοβίκον.

— Ποῦ είνε ό Λεφέμπρ; τού έφώνασε' γιατί δέν έφάνηκε ακόμη;

— Έχει έργασία, πολιτίς στρατηγίνα, άπεκρίθη ό Λουδοβίκος, πολύ σπουδαία έργασία, και μ' έστειλε να σās πῶ να μη τόν περιμένετε.

Η άπάντησις αυτή, άντι να καθουχάσῃ την εύερέθιστον γυναίκα, την έξώργισε περισσότερον.

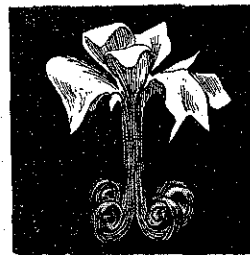
— Έργασία; ανέκραξε' και τί έργασία; πῶ; ... γιατί; ... Μόνον για πόλεμο μπορεΐ να έμποδισθῇ να έλθῃ στο σπίτι του, όταν τόν περιμένῃ ή γυναίκα του. Μην είνε πόλεμος;

— Δέν πιστεύω, πολιτίς. (Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Άνθος μαζί και άνθοδοχείον

Τό άνθος αυτό, είδος λεϊριού, είχε τεθῆ εις δοχείον μένερν. Μετ' όλίγον ό μίσχος του έσχίσθη εις τó άκρον του και διχρήθειστέσερα μέρη, καθ

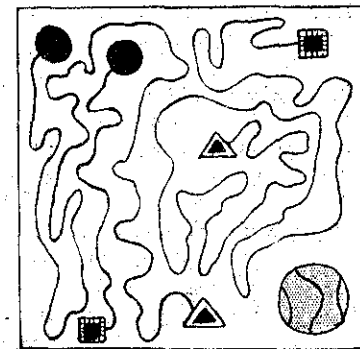
Οεν τών όποιων περιεστράφη έπιχαρίτως όπως βλέπετε εις την εικόνα και έσχηματίσθη όπως έν είδος κομψής βάσεως, επί της όποιας τó άνθος ήμπορούσε να στεκεται όπως έν τός άνθοδοχείου.

Ίαπωνικός πετεινός

Η εικόνα αυτή, την όποιαν άνευκρίτως εις την «Διάπλασιν» ό φίλος μας Μιζρομέγας, παριστά πετεινόν της Ίαπωνίας, από μίαν έπαρχίαν, Tosa ονομαζομένην, της όποιας όλοι οι πετεινοί είνε όπως αυτός που βλέπετε. Τό κυριώτερον χαρακτηριστικόν του ώραίου αυτού πτηνού είνε ή ούρά, ή όποία έχει μήκος επτά μέτρων!

Παιγνιον

Αν ακολουθήσετε αυτές τās γραμμάς, θα ιδῆτε ότι ή γραμμή που αρχίζει από τόν άνω άριστερά κύκλον τελειώνει εις ένα τρίγωνον, ή άλλη που αρχίζει από τόν δεύτερον κύκλον τελειώνει εις ένα τετράγωνον, και ή τρίτη που αρχίζει από τó άνω δεξιόν τετράγωνον τελειώνει εις ένα τρίγωνον.

Πρόκειται τώρα να τοποθετήσετε κάπου τόν φαΐνόν δίσκον, που βλέπετε εις την κάτω δεξιάν γωνίαν της εικόνας, όπως ώστε δι' αυτού να μεταβληθῇ ή πορεία όλων τών γραμμών και να συνδεθοῦν διά της ίδιας γραμμής οι δύο κύκλοι, τὰ δύο τρίγωνα και τὰ δύο τετράγωνα.

Η λύσις, την όποιαν δέν είνε αναγκη να στείλετε, θα δημοσιευθῇ προσεχώς.

Εβδομαδιαίο Διαγωνισμοί

Μαγική Εικόνα

Εσάλη υπό της Βάβυας του Κανάρη. [Β' Βραβείον Μ. Διαγωνισμοῦ Ζωγραφικής].

Η καίμενη ή κλώσσα έχασε τó έντον της πουλάκι. Ποῦ να είνε;

[Και ή Μαγική αυτή εικόνα είνε από τās βραβευθείσας εις τόν Μικρόν μας Διαγωνισμόν Ζωγραφικής, του όποιου τ' αποτελέσματα έδημοσιεύθησαν εις τó προηγούμενον φύλλον, σελ. 99.]

Άλλοις : Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τās Άθήνας, τās Έπαρχίας και τó Έξωτερικόν, εϊμπορεΐ να στείλῃ την λύσιν εις τó γραφείον μας (38, όδός Ευριπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων τών λύτῶν θα δημοσιευθοῦν. Αναλόγως δέ του ποσού τó όποιον ήμπορευθεΐσθε από τὰ δεκάλεπτα, θα έγγράψωμεν και πάλιν διά κλήρου μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν, τόν πρώτον κληρωθόσμενον δι' έν έτος, τούς δέ λοιπούς δι' έξαμηνίαν ή τριμηνίαν. (Ίάν κληρωθῇ συνδρομητής, ή συνδρομή του θα περαταθῇ).

Λύσεις τών Παιγνίων του 11ου φυλλαδίου.

α.) Τὰ εκτὸ τμήματα τών λέξεων συναρμολογούμενα αποτελοῦν την παροιμίαν: Apres la pluie le beau temps.

β.) Αί ζητούμεναι λέξεις είνε : Ξανθίππη, Φωκίαν, Πρωταγόρας, Κρόνος, Φοιδίδας.

